

Finansklagenemnda Skade

Avgjørelse FinKN 2025-352

4.4.2025

Fremtind Forsikring AS

Bygning - innbo (kombinert)

Sikrede tente på egen bolig – spørsmål om sinnstilstand – fal. §§ 4-9 og 4-12.

Sikredes bolig ble totalskadet i brann i juni 2023. Sikrede tente selv på boligen og ble dømt for brannpåsettelsen. Sikrede eide boligen sammen med sin tidligere ektefelle. Foretaket utbetalte erstatning til den tidligere ektefellen og felles barn. Det ble utbetalt erstatning tilsvarende boligens omsetningsverdi som følge av skaden til panthavere. Foretaket avslo sikredes krav under henvisning til at han forsettlig hadde fremkalt forsikringstilfellet. Foretaket anførte at sikrede forstod rekkevidden av sine handlinger. Videre anførte foretaket at det ikke var grunnlag for delvis erstatning. Den tidligere ektefellen, barna og panthaver hadde fått utbetalt erstatning, slik at hensynet til sikredes familie ikke gjorde seg gjeldende. Sikrede anførte at han pga. sin sinnstilstand ikke kunne forstå rekkevidden av sin handling, og krevde fullt oppgjør, jf. fal. § 4-9 femte ledd. Videre anførte sikrede at han uansett hadde krav på en delvis erstatning, jf. fal. § 4-9 første ledd, jf. fal. § 4-12. Brannpåsettelsen var en impulshandling i en fortvilet situasjon, og sikrede hadde ikke til hensikt å skade noen. Nemnda kom til at unntaksregelen i fal. § 4-9 femte ledd ikke kunne anvendes da det ikke var sannsynliggjort at sikrede ikke forstod rekkevidden av sine handlinger. Vedrørende spørsmålet om sikrede hadde krav på delvis erstatning etter fal. § 4-9 første ledd annet punktum, jf. fal. § 4-12, delte nemnda seg i tre fraksjoner.

Saksfremstilling

Saken gjelder krav om erstatning under bygningsforsikringen for brannskade på bolig og spørsmålet om foretaket kan avkorte 100 % for forsettlig fremkallelse av forsikringen, jf. fal. § 4-9 første ledd.

Sikredes bolig ble i juni 2023 totalskadet i brann. Det er ubestridt at sikrede selv tente på boligen. Sikrede eide boligen sammen med sin tidligere ektefelle. Foretaket har etter det opplyste utbetalt erstatning til den tidligere ektefellen og felles barn. Foretaket har også utbetalt erstatning tilsvarende boligens omsetningsverdi som følge av skaden til panthavere, totalt kr 3 500 000. Foretaket avslo sikredes krav om erstatning 29.8.23 under henvisning til at forsikringstilfellet var forsettlig fremkalt, jf. fal. § 4-9 første ledd.

Sikrede klaget på oppgjøret 29.9.23 og anførte bl.a. at foretaket ikke hadde vurdert sikredes sinnstilstand, jf. fal. § 4-9 femte ledd, eller om sikrede hadde krav på delvis erstatning, jf. fal. § 4-9 første ledd jf. § 4-12. Foretaket opprettholdt 16.10.23 avslaget. Det var ikke omstendigheter som tilsa at sikrede ikke forstod rekkevidden av sine handlinger, og det var heller ikke grunnlag for delvis erstatning. Sikredes familie var ivaretatt gjennom tidligere utbetalt erstatning, og foretaket hadde også dekket panthaver.

Sikrede ble i tingretten dømt til elleve måneders fengsel for brannpåsettelsen. Sikrede anket dommen til lagmannsretten, og straffen ble noe redusert.

Sikrede krever erstatning for sin eierandel og anfører at han befant seg i en sinntilstand som gjorde at han ikke kunne forstå rekkevidden av sin handling, jf. fal. § 4-9 femte ledd.

I lovkommentaren til bestemmelsen fremgår det at tilregnelighetskriteriumet er fristilt fra det strafferettslige, og det er derfor ikke avgjørende at sikrede er straffedømt for samme handling. Dommene fra ting- og lagmannsrett legger til grunn at sikrede hadde store psykiske utfordringer da handlingen ble begått, og at handlingen er begått i «affekt og helt impulsivt». Sikrede var ikke i denne sinnstilstand som følge av selvforskyldt rus, men var deprimert pga. livsforhold. Brannstiftelsen var ikke økonomisk motivert og var utført i ren fortvilelse.

Sikrede har uansett krav på en delvis erstatning, jf. fal. § 4-9 første ledd, jf. § 4-12. I motsetning til hva som var tilfelle i LB-2015-123667 har ikke sikrede hatt til hensikt å skade noen. Brannpåsettingen var en impulshandling, og sikrede var ikke ruset. Hendelsen har likhetstrekk med AKN 2004 og AKN 2180, hvor avkortningen ble satt til 50 %.

Selv om ektefellen får dekket sitt tap, må det tas hensyn til at sikrede står nærmest på «bar bakke». Sikrede har ikke fast jobb og tilsynelatende ikke midler, og uten nettverk av betydning i Norge. Selv om barna vil kunne ivaretas av mor, har både barna og sikrede rett til muligheter for samvær.

Forsikringsforetaket avviser ansvar. Sikrede har ikke sannsynliggjort at han befant seg i en sinntilstand som gjorde at han ikke kunne forstå rekkevidden av sin handling, jf. fal. § 4-9 femte ledd. Sikrede har bevisbyrden for at betingelsen om sinntilstand er oppfylt, jf. AKN 2476 og FinKN 2017-071. Sikrede har i politiavhør innrømmet at han startet brannen fordi han var sint og lei seg over måten ekskonen og ekssvigermoren behandlet ham på og ville straffe dem ved å tenne på huset. Målet var å straffe dem økonomisk, men ikke fysisk. Han forklarte videre at han hadde fått nok, og at dette var hans måte å si ifra på.

I etterkant av hendelsen overga sikrede seg til politiet og innrømmet at han hadde tent på huset. Han erkjente at han hadde gjort noe dumt, og han var veldig lei seg for det han hadde gjort.

Det er derfor ingenting i sikrede sin forklaring som tilsier at han ikke forsto rekkevidden av sine handlinger. Han tente på boligen for å straffe ekskonen, og han virket fullstendig klar over konsekvensen av handlingen. At han i ettertid innrømmer skyld og forstår at det han gjorde var veldig dumt, viser ytterligere at han var klar over rekkevidden av handlingene. Selv om sikrede var deprimert eller hadde annen psykiske lidelse, betyr ikke dette at han ikke forsto rekkevidden av sine handlinger.

Sikrede har ikke krav på delvis erstatning, jf. fal. § 4-9 første ledd, jf. § 4-12.

Det følger av lovens forarbeider at det er en snever unntaksregel, og det klare utgangspunktet er full ansvarsfrihet for foretaket. Det er ikke tilstrekkelig at avslaget rammer sikrede hardt økonomisk. Bestemmelsen er i hovedsak ment å hensynta ektefellen, barn og eventuell annen skadelidt tredjepart.

Sikredes ekskone og barn har fått utbetalt erstatning for sin del av tapet. Hensynet til sikredes familie gjør seg derfor ikke gjeldende i foreliggende tilfelle. Panthavere har også fått utbetalt erstatning etter fal. § 7-3.

Sikredes økonomi er i liten grad belyst. Resultatet av barnefordelingssaken er ikke klart, og det er uklart om sikrede vil få samvær med barna. Det er opplyst at sikrede har lite nettverk i Norge, og det er usikkert om han blir værende i landet. En delvis erstatning på 50 % er uansett for høyt.

Finansklagenemnda Skades begrunnelse

Spørsmålet er om sikrede har krav på erstatning etter brannen

1. fordi han ikke forsto rekkevidden av sin handling, jf. fal. § 4-9 femte ledd, eller
2. med hjemmel i benådningsregelen i § 4-9 første ledd annet punktum.

1. Erstatning etter fal. § 4-9 femte ledd

Det er ubestridt at sikrede har fremkalt brannen. Sikrede anfører at han pga. sin sinntilstand ikke kunne forstå rekkevidden i sine handlinger, og at fal. § 4-9 første ledd om forsett derfor ikke kan påberopes, jf. § 4-9 femte ledd:

Har sikrede forsettlig fremkalt forsikringstilfellet, er forsikringsforetaket ikke ansvarlig. Er det ikke utvist svik, kan foretaket likevel pålegges delvis ansvar. § 4-12 gjelder i så fall tilsvarende

...

Forsikringsforetaket kan ikke påberope seg reglene i denne paragrafen dersom sikrede eller en person som etter § 4-11 skal likestilles med sikrede, på grunn av alder eller sinntilstand ikke kunne forstå rekkevidden av sin handling

Sikrede har bevisbyrden for at betingelsen om sinntilstand er oppfylt, jf. FinKN 2017-071 og AKN 2476. Sikrede er dømt for å ha stiftet brannen, og er vurdert strafferettslig tilregnelig. Spørsmålet om sikrede forstod rekkevidden av sine handlinger skal ifølge NOU 1987:24 s. 88 avgjøres etter en konkret vurdering. Uttrykket «rekkevidden av sine handlinger» må referere til konsekvensen av handlingen i forhold til forsikringstilfellet, dvs. her at handlingen skulle føre til en brann. Poenget er at forsettlig brannstiftelse forutsetter at sikrede forsto at handlingen ville føre til brann.

Ifølge dommen fra tingretten bestemte sikrede seg for å sette fyr på boligen like etter at han hadde gått fra jobb ca. kl. 23:00. Sikrede gikk deretter rundt i sentrum i ca. halvannen time:

Han hadde med seg en lighter til bolighuset, ment for brannstiftelsen. Tiltalte angret og meldte seg for brannstiftelse ved (X) politistasjon kl. 0218, omtrent på samme tidspunkt som brannvesenet var framme ved det påtente bolighuset.

Etter brannen ble sikrede innlagt på psykiatriske døgnavdeling i nærmere tre uker. Det ble foretatt en prejudisiell observasjon av sikrede, hvor det ble konkludert med at det ikke var nødvendig med en fullstendig rettspsykiatrisk undersøkelse. Tingretten konkluderte med at *«tiltaltets helseutfordringer ikke representerte en svekket virkelighetsforståelse som skal tillegges vekt etter straffeprosessloven § 78 a) jfr. § 80 f)»*.

Det er ikke fremlagt noen sakkyndig vurdering som belyser sikredes sinntilstand på branntidspunktet. Ifølge dommen gikk sikrede ca. halvannen time rundt i sentrum i tiden mellom han bestemte seg for å tenne på boligen, og frem til han startet brannen. Basert på dommen fremstår brannpåsettelsen som en impulsiv handling, som ble utløst av at sikrede samme dag hadde møtt ett av sine barn, som han ikke hadde møtt på flere måneder, og han ble da nektet kontakt med barnet. Sikrede oppsøkte selv politiet kort tid etter brannen og forklarte at han angret på handlingen. Brannen ble tent på ved at sikrede hentet bensin fra en kanne på eiendommen, dynket bensinen over noen klær i bygningens hovedetasje, og deretter tente på med en lighter han hadde med seg.

Nemnda mener ut fra beskrivelsen i dommen at sikredes valg fremstår som rasjonelle og målrettede. Det er ikke holdepunkter for at sikrede ikke forstod at hans handlinger kunne medføre en brann i huset.

Ut fra dette er det ikke i tilstrekkelig grad sannsynliggjort at sikrede ikke forstod rekkevidden av sine handlinger. Unntaksregelen i fal. § 4-9 femte ledd kan i så fall ikke anvendes.

2. Erstatning etter fal. § 4-9 første ledd annet punktum

Spørsmålet er om sikrede likevel har krav på en delvis erstatning etter fal. § 4-9 første ledd annet punktum referert ovenfor, jf. fal. § 4-12:

Ved vurderingen av om forsikringsforetakets ansvar skal settes ned eller falle bort etter reglene i dette kapitlet, skal det ved forsikring av bolig, innbo og andre gjenstander som nevnt i lov 8. juni 1984 nr. 59 om fordringshavernes dekningsrett § 2-3 første ledd bokstavene a og b tas hensyn til hvilken virkning en avkortning vil få for sikrede eller for andre personer som er økonomisk avhengige av sikrede.

Nemnda har her delt seg i tre fraksjoner.

Nemndsleder, Trine-Lise Wilhelmsen, bemerker:

Nemndsleder mener saken må avvises med følgende begrunnelse:

Nemndsleder mener denne saken reiser bevismessige spørsmål som ikke egner seg for skriftlig saksbehandling, jf. vedtektene for Finansklagenemnda pkt. 4.1 bokstav d) hvorefter en sak kan avvises fra nemndsbehandling dersom «saken ikke lar seg behandle uten at dette i særlig grad går utover klageorganets effektivitet» og lov om godkjenning av klageorganer for forbrukersaker § 14 første ledd bokstav f). Det følger av Prop. 32 L (2015-2016) under pkt. 10.6.1.3 at avvisningsregelen kan benyttes «der klageorganet ikke anser tvisten å være egnet for deres behandling, for eksempel på grunn av bevisspørsmål», jf. også FinKN 2017-408 og 2018-077.

Saken reiser bl.a. spørsmål om «hvilken virkning en avkortning vil få for sikrede», jf. fal. § 4-12. Sikredes økonomi er i liten grad beskrevet. Ifølge klagen er sikrede uten fast jobb, og uten midler, men dette er ikke dokumentert, og det er da vanskelig å legge det til grunn. Han ble idømt ca. åtte måneders fengsel etter brannen, og det er opplyst at han ikke har nettverk av betydning i Norge. Det er derfor uklart om han vil bli værende i Norge etter soning. Det er videre opplyst at sikrede ikke fikk ha samvær med sine barn før brannen, og at det er en pågående barnefordelingssak i tingretten. Det er uklart om sikrede overhodet vil få samværsrett med barna, og det er også uklart hva slags oppvekstvilkår barna vil få hos sin mor og øvrige familie. Disse spørsmål bør avklares ved muntlige forklaringer i en hovedforhandling.

Foretaksrepresentantene Elisabeth Okkenhaug og Merete Anita Utgård, bemerker:

Foretaksrepresentantene meiner føretaket må gis medhold.

Foretaksrepresentantene finn at saka er tilstrekkeleg opplyst til at ein kan ta stilling til realiteten i saka ved skriftleg behandling, også for det som er spørsmål 2 i nemndleiar sitt votum.

Det klare utgangspunktet ved forsettleg valda skade er at forsikringstakaren misser alle krav på forsikringsoppgjer. Forsikring skal dekke uventa og upåreknelege skader, ikkje følgene av villa skadehandlingar. Det framstår også som støytande at forsikringsfelleskapen skal betale for forsettlege skadehandlingar.

Lova set likevel opp eit unntak i § 4-12. Det går fram av førearbeida at dette først og fremst er grunngjeve i omsynet til forsikringstakaren sine nærstående; ektefelle, sambuar og barn. Her har føretaket gjort opp med ektefellen og panthavarar, og det føreligg altså ingen sosiale omsyn til nærstående.

Førearbeida utelukkar ikkje at ein tek omsyn til forsikringstakaren sjølv, men det er alltid nemnt i samanheng med omtalen av dei nærstående.

Førearbeida har ei henvising til ein gamal dansk høgsterettsdom, kalla den «danske snekker», som advokat Arntzen hadde nemnt i ein høyringsuttale. Det står i Ot.prp.nr. 49 (1988-1989) s. 67-68:

Jfr den 'danske snekker' i UfR 1918 s 946. I en fortvilet sinnstemning på grunn av hustruens utroskap, sto han ved sin høvelbenk og spekulerte, tente sin pipe og kastet så fyrstikken bak seg blant spanene, og gikk deretter ut av rommet idet han sa til seg selv: 'Skje hvad der vil'. Han hadde uklart tenkt seg at han i tilfelle av brann ville komme vekk fra egnen, og at det så muligens kunne bli bedre forhold mellom ham og hans kone. Han bli dømt for forsettlig brannstiftelse, men i et tilfelle som dette ville det nok etter omstendighetene vært rimelig med en «lemping» under forsikringsoppgjøret.

Departementet kommenterer til dette:

Når det gjelder realiteten i den lempingsadgangen som er foreslått i første ledd annet og tredje punktum, er departementet enig med utvalget. Det vises også til h r advokat Arntzens uttalelse hvor han omtaler et tilfelle hvor det fremstår som rimelig å utbetale delvis erstatning.

Ut frå dette har nok lovgjevar meint at føremålet med handlinga kan ha betyding, men henvisinga er ikkje følgt opp med noko konkret rettleiing av kor mykje vekt ein skal legge på føremål kontra andre omsyn, og ei heller kva avkortning som er rimeleg. I tillegg er det jo ein «kan» regel – ikkje ein «skal» regel. Ut frå det at omsynet til forsikringstakar gjennomgåande blir nemnt i samanheng med sosiale omsyn til nærstående, jf. ovanfor, så tolkar føretaksrepresentantane førearbeida slik at der det ikkje føreligg sosiale omsyn til nærstående, kun til forsikringstakaren sjølv, så må terskelen vere særdeles høg.

Det finst ikkje høgsterettspraksis på dette, men LB-2015-123667 behandlar spørsmålet om benådning etter § 4-12 ved mordbrann. Lagmannsretten understrekar ovannemnde hovudregel og terskel for unntak:

Benådningsregelen kan ikke forstås slik at det skal være normalsituasjonen at skadevolder i de tilfellene skal få hel eller delvis forsikringsutbetaling. Bortfall av erstatning for egen bolig vil normalt ramme forsikringstaker hardt, men det kan ikke i seg selv være avgjørende. Det må foreligge sosiale forhold som gjør bortfallet av forsikringsselskapets ansvar spesielt tyngende for forsikringstaker.

Etter ei konkret vurdering fekk forsikringstakaren ikkje oppgjær.

Situasjonen i hverande sak er relativt samanliknberr med situasjonen i lagmannsrettsdommen. Føremålet i vår sak var å skade ekskona økonomisk. Sjølv om det ikkje var fare for liv fordi ho ikkje oppheldt seg i huset, så var det like fullt skadehensikt. Dette tilseier inga benådning.

Sikra har vist til at brannstiftinga vart gjort i fortviling og affekt, og han har vist til to AKN-avgjerder, AKN 2004 og 2180, der forsikringstakar var suicidal og med tilvising til danske dommen fekk 50 % oppgjær.

Føretaksrepresentantane bestrid ikkje at sikra var fortvila og at handlinga var gjort i affekt, men det er ikkje noko som skulle tilsei at han var suicidal, og ein kan ikkje sjå at hans sinnstilstand kan tilleggast tung vekt når det ikkje føreligg sosiale omsyn til dei nærstående.

Når det gjeld AKN-avgjerdene så legg føretaksrepresentantane til grunn at ein må sjå heilt vekk frå dei. Ein tek ikkje stilling til om dei var riktige då dei vart sagde eller ikkje, men eit oppgjær på 50 % vil i dag i alle fall vere feil. Grunngevinga i AKN-avgjerdene viser til førearbeida si henvising til den danske dommen og tillegg hensikta med handlinga avgjerande vekt. Dette er ikkje i tråd med føretaksrepresentantane si forståing av førearbeida, jf. ovanfor.

AKN-avgjerdene blir omtalt i LB-2015-123667. Lagmannsretten skriv først at AKN-avgjerdene har rettskjeldemessig avgrensa vekt og at den faktiske situasjonen skil seg, men så held dei fram:

Som det fremgår ovenfor, er lagmannsretten av det syn at en avkortning begrenset til 50 % ikke kan være normalsituasjonen i saker hvor formålet ved brannstiftelsen er et annet enn å få utbetalt forsikringssummen.

Denne setninga var ikkje naudsyn for å grunngje resultatet, og føretaksrepresentantane tolkar då lagmannsretten slik at dei tek uttrykkeleg avstand frå den rettstilstand som desse AKN-avgjerdene

uttrykker.

Når det gjeld vektlegging av føremål, så vil føretaksrepresentantane i tillegg halde fram at brann mest alltid påfører omgjevnadene for ein stor risiko, og så lenge brannstiftinga er forsettleg, så har forsikringstakaren uansett hovudføremål valt å påføre omgjevnadene ein slik risiko. Benåding kan difor fort verke støytande også der hovudføremålet er å ta sitt eige liv. Og med skadehensikt, som i denne saka, framstår benåding i alle fall som støytande.

Sikra viser til at han har tre barn og, slik føretaksrepresentantane les det, at oppgjær vil kunne ha betyding for samver. Omsynet til barna også vektlagt av forbrukarrepresentantane som eit moment i det som dei skildrar som «en meget vanskelig livssituasjon.», nemndleiar nemner dette som eit av fleire ikkje tilstrekkeleg opplyste omstende. Føretaksrepresentantane finn det då naudsynt å presisere at terskelen for å tillegge dette momentet vekt er høg. I LB-2015-123667 argumenterte også forsikringstakar med at manglande forsikringsoppgjær ville påverke samveret med barna. Lagmannsretten tok ikkje stilling til om det var riktig eller ikkje, men uttalte kort:

Det er imidlertid ikke ført noen bevis for at barna ikke har alminnelige gode oppvekstvilkår. Ut fra bevisførselen finner lagmannsretten at hensynet til barna ikke kan gi grunn til å begrense avkortningen etter forsikringsavtaleloven § 4-12.

Ei kvar negativ påverking er altså ikkje relevant. Det er kun dersom påverkinga fører til at barna ikkje har allmenne gode oppvekstvilkår at omsynet til samver med barn skal ha betyding.

Samla sett føreligg det ingen moment av vekt som kan grunnngje eit delvis oppgjær her, og konklusjonen blir då at hovudregelen om eit nulloppgjær skal leggst til grunn.

Forbrukerrepresentantene, Hege Sundby og Fanny Helle, bemerker:

Forbrukerrepresentantene er enige i at unntaksregelen i fal. § 4-9 femte ledd ikke kommer til anvendelse. Vi er imidlertid ikke enige i at spørsmålet om hvorvidt sikrede har krav på delvis erstatning etter fal. § 4-9 første ledd, jf. fal. § 4-12 reiser bevismessige spørsmål som ikke egner seg for skriftlig behandling.

Utgangspunktet er at terskelen skal være høy for avvisning etter lov om godkjenning av klageorganer for forbrukersaker § 14 første ledd bokstav f), jr. ordlyden «i særlig grad». Forbrukerrepresentantene mener at nemnda har grunnlag for å vurdere i hvilken grad foretaket er erstatningsansvarlig overfor sikrede. Det vises til at dom i straffesak mot sikrede fra både tingrett og lagmannsrett er fremlagt, og at nemnda gjennom den informasjonen som fremkommer her har grunnlag for å ta stilling til spørsmålet.

Forbrukerrepresentantene har kommet til at sikrede har rett på delvis erstatning etter fal. § 4-9 første ledd. jf. § 4-12. Når det tas hensyn til «hvilken virkning avkortning vil få for sikrede eller for andre personer som er avhengig» av ham, mener vi at en avkortning av foretakets ansvar kan begrenses til 70 %. I LB-2015-123667 kom lagmannsretten til at foretakets ansvar måtte falle helt bort i en sak der det var tale om forsettlig ildspåsettelse. I denne saken hadde imidlertid sikrede til hensikt å skade sin ektefelle og hennes datter, hvilket ikke er tilfellet i herværende sak. Forbrukerrepresentantene mener det må tillegges vekt at sikrede ikke hadde til hensikt å skade sin familie, og at handlingen skal ha blitt begått i affekt, helt impulsivt. Sammenholdt med de sosiale forholdene i saken tilsier dette at det etter vårt syn ikke kan foretas full avkortning slik det ble gjort i LB-2015-123667.

Det har i straffesaken mot sikrede blitt lagt til grunn av lagmannsretten at sikrede hadde store psykiske utfordringer, og at han var under psykiatrisk behandling i flere uker. Videre fremkommer det at klager har tre barn, og at han på dette tidspunktet var part i en pågående

barnefordelingssak. Når det gjelder sikredes økonomi ble det av tingretten lagt til grunn at han ikke hadde økonomi til å betale sakskostnader til det offentlige. Selv om verken sikredes økonomiske forhold eller barnas oppvekstsvilkår er dokumentert nærmere, mener mindretallet at det samlet sett må anses som sannsynliggjort at klager er i en meget vanskelig livssituasjon.

Forbrukerrepresentantene mener derfor at det foreligger omstendigheter som tilsier at forsikringsselskapets ansvar ikke kan falle helt bort. Forbrukerrepresentantene mener på bakgrunn av dette at foretakets ansvar etter en skjønnsmessig vurdering bør settes ned med 70 %, jf. fal. § 4-12.

Avgjørelsen er avgitt under dissens.

Finansklagenemnda Skades konklusjon

Foretaket gis medhold.

Ved behandlingen deltok Trine-Lise Wilhelmsen (leder), Merete Anita Utgård (bransjerepresentant), Elisabet Okkenhaug (bransjerepresentant), Hege Sundby (forbrukerrepresentant) og Fanny Helle (forbrukerrepresentant).